

Любий Бічере, ви дали мудру пораду,
Мовляв, треба із світом зближатись мені.
Я ж волю самотність над нашу громаду,
Зневажаю я світ і лукавства, й брехні.

Якщо служба в сенаті чи грім самопалів
Блиском слави гучної привабить мене,—
Може, я і прославлю свій рід занепалий,
Коли випроба років дитячих мине.

Як незримий у Етни камінному лоні
Тихо жеврів скутий вогонь до пори,
Аж, нарешті, нестримно, зміцнівши в полоні,
Вибухає до зір з-під земної кори,—

Так і в грудях жага прагне вславити ім'я
І зажити хвали у прийдешніх племен.
Якби з вогнища феніксом знятися міг я,
То й на пломеню крилах згоріти ладен.

Аби жити, як Фокс, так, як Четем, померти,
Я терпів би і глум, небезпеки, біду,
Їхня слава жива — не підвладна і смерті,
Вона сяє в віках на їх славнім роду.

А навіщо мені йти до світського тлуму,
Плазувати в ногах верховодів тупих,
Вихваляти пиху і лестить важкодуму,
Аби ласки зажить чи прихильності в них?

В щиру дружбу я вірив так свято, безмірно,
У коханні зазнав гіркоти, як і втіх,
Але впевнився: дружба здебільша невірна,
А любов мою нищили поглум і сміх.

Що багатство мені? Воно щезне неждано
Чи то з волі тирана, чи з примхи судьби.
Пощо титул мені? То лиш влади омана...
Тільки славної слави жадаю собі!

Криводушшю чужий, не хитрун я люб'язний,
Осоружні мені світська фальш, суєта.
То ж навіщо себе виставляти між блазнів,
Віддавать на поталу найкращі літа?

1806